

noget ganske Andet, der skulde i enhver Statsdeel være en Statskøiighed af en saa fuldstændig Veffaffenhed, at deraf skulde fremstaae politisk Fare (S. Sag: Hør!). Sa, det ærede Medlem, som nu sagde: Hør! er netop en af dem, der har gjort det. Nu vil jeg spørge, om hidtilbogs de Herrerss Bestræbelse have havt et lykkeligt Udfald; men det vil jeg ikke regne paa, og jeg vil indrømme, at det mere ligger i Omstændighedernes Banffelighed end deri, at noget menneffeligt Misgreb er kommet til at virke derpaa, og jeg skal ubfflette al Betydning af disse Bestræbelse fra de Mænd, der have virket i denne Sag, frigjøre dem for ethvert Ansvar i saa Henseende og sige: De have været Spillebold for Omstændighedernes Magt og troet sig hyppigt at være Mere, end de i Virkeligheden være. Men det, som det er mig om at gjøre, det er, at jeg for mit Bekommende har holdt fast den hele Tid ved den samme Betragtningmaade, og det er den, jeg i dette Dieblil holder fast ved, at den Foranstaltning, som Hans Majestæt har truffet, ikke alene har den Mangel, at den efter min Overfyndning forvanfter Kongeriget's særlige Anliggende's hele constitutionelle Stilling, men at den ogsaa forvirrer det politiske Begreb, hvorunder vi leve og ere nøbde til at leve; om det er godt eller flet, skal jeg ikke i dette Dieblil sige, men jeg er kun kommen til at omtale det, fordi det blev ved første Behandling brugt imod mig som et Beviis for, at jeg i denne Henseende skulde have vilst endeel Foranderlighed. Hvad nu Betragtningen af vore særlige Forhold angaaer, om det skal være Monarchiets Finansminister, som tillige skal være vor Finansminister, eller om vi skulle have en særlig Finanzminister for vore egne Anliggende; da kan jeg ogsaa henvise herom til, hvad jeg har udtalt og skrevet, og jeg kan tillige holde mig til de Mænd, der have gjort denne Indsigelse imod mig; thi de have, idet de have gjort den, tillige erklæret, at Spiren til min nærværende Betragtning ganske rigtigt fandtes i de Betragtninger, jeg dengang gjorde gjældende. Den Ene har desuden indrømmet, at jeg dengang holdt mig til, hvad der var betimeligt, og at jeg erklærede det nu Indtraadte som ubetimeligt, og jeg har denne Gang atter

holdt mig til Betimeligheden. Sdag begyndte jeg med at sige: „ikke nu“, og hvad mener jeg med dette „ikke nu“, og hvad kunde jeg mene med det dengang? Man vil erindre, at mine Udtalelser, som her have været fremdragne, faldt imellem 1855—56, før det første Rigsraad havde været sammen; og medens den Adresse endnu svæbede i Luften, som mange af de meest indfflydelsesrige Medlemmer her i Thinget havde samlet Stemmer under og bragt til Hans Majestæt Kongen, og som det da-værende Ministerium havde givet et Slags Haab om vilde faae Betydning, og det var, medens jeg havde den Overbeviisning, som ogsaa viste sig at være rigtig derved, at der kom endeel Affendinge fra de andre Landsdele, som begjærede Forandringer i denne Forfatning af 2den October 1855; jeg havde den Overbeviisning, at dette vilde ftee, thi naar jeg satte mig ind i deres Sted, vilde jeg heller aldrig være gaaet ind paa den Maade, man kom til at ordne Sagen paa; thi jeg vil ikke dømmie anderledes om Andre og tillægge Andre bedre Egenffaber, end jeg selv har. Altsaa naar jeg er overbeviist om, ikke at ville kunne finde mig tilrette i en saadan Forfatning, vil jeg ogsaa forudsætte dette om de Andre, og det traf sig virkelig ogsaa saaledes, som jeg antog, at de to Ting ville møde hinanden, nemlig Duffet, udtalt herfra, og Duffet, udtalt fra de andre Landsdele, om at faae Forandringer frembragte i Forfatningen, og navnlig i den Representation og den, om jeg saa maa sige, Fordeling af Magtfflylden, som der var tilffede, og hvis dette var fteet, vilde Monarchiets Forfatning, saa haaber jeg, være kommen til at stille sig anderledes ligeoverfor Kongeriget's Forfatning; jeg skal meget villigt indrømme, at naar Frihed og Lighed kunne bevares, og Landsdelene dermed være tilfredse, saa er Stræben efter Fællesffab meget ønskelig. Jeg skal ved denne Leilighed sige, at der for mig er en overordentlig Hindring iveien for at komme ind paa det Gebeet, hvor der kan dannes noget Sammenhængende af de særlige Forfatninger, og denne Hindring er Sproget; thi jeg troer ikke, at vi med Held kunne nogenffinde forhandle vore særlige Anliggende i en Forsamling med to ligeberettigede Sprog, og jeg troer, at det